ŽENSKÁ HLÍDKA

Pořadatelka M. Burešová

POD SNĚHEM.

Jos. S. Machar.

Pod bílým sněhu příkrovem
zem celá dříme tichým snem.

A ještě víc ho dopadá
na klidnou ves a na lada.

A každé křoví, každý strom
se halí v bílém plášti tom.

I na hřbitově sešlý kříž
je k nepoznání pod ním již.

A hroby všechny kryty jsou
jen velkou plachtou jiskřivou.

Na kraj ten sám je jako hrob,
kde není tuchy prošlých dob.

Jej chvilkou vzruší vran jen hlas —
ty prolétnou — a ticho zas...

Tak šediny snad přikryjí
ty rovy mladých nadějí...

Klid bude v srdce hlubině
jak v posněžené krajině...

POD SNĚHEM.

Pod bílým sněhu příkrovem, tam v zemích, kde zuří strašná seč, jest mnoho a mnoho mladých životů zničeno, mnoho krásných nadějí zmařeno.

Srdce naše svírá se bolem jen při pouhé myšlénce na ty hrůzy, v jakých lidstvo tone tam, kde se mu velí: "Jen v před — jen palte!" — třeba do svých vlastních bratří! — Neptejte se proč, jen poslechněte hlasu velícího velikáše, který má snad míti větší moc, nežli jest moc samé přírody!

Dne 16. prosince měla jsem příležitost vyslechnouti přednášku všeobecně známého přírodopisce a cestovatele ve všech zemích světa, pana E. St. Vráze, jenž nám vylíčil důkladně poměry evropské v nynějším zápase a jeho přednáška byla doprovázena krásnými světelnými obrazy všech národů, jich měst a budov a mezi nimi i několik obrazů — posledních výjevů ze strašné války, kde sta a sta mužů leží v příkopech a na polích; mnozí již z pola sněhem zavátí tímto krásným bílým příkrovem, pod kterýmžto se jim sladce spí! — Za to ale ti, kteří jej ještě doma očekávají a tonou v obavách, snášejí strašná ona muka nejistoty a obavy, jak asi jejich drazí musí snášeti zimu a hlad a třeba i strašné bolesti! — Jim zatím jest již dobře, neboť nevidí a neslyší to bezpráví lidské zběsilosti..., neboť spí spánek klidný a blažený...

Anna Kuliková, South Omaha. — Válka je pečetí královskou pro hrobníka, anebo nadějí na zmrzačení! Kdo vyhne se oběma snad — kapku šťastný, ale zbude tu tvor, jehož nervy jsou přestálou hrůzou rozechvěny. I ta smrt ve válce je zlomyslnou, kladouc oběti se zkrvácenými ranami ve vojanském obleku, bez rakví, druh vedle druha, bez rozdílu na postavení a vzdělání, ale za to stejného osudu do hrobu... Tak někdy v životě něco si oblíbíme — máme to rádi a opatrujeme to, třeba to byl jen malý stromeček, aneb zvířátko a neradi to vidíme, víme-li, že o to přijdeme. Neradi běříme v létě život malým broučkům a sami jej vložíme, přišel-li při potůlce na náš klín, do zeleně, aby dál se plazil životem — a válka nezná citu. Povinnost, jak muži tomu říkají, béře nám bujaré syny, muže a navrátí-li něco zpět, je to strom, jemuž míza vysýchá; co platna zlatá, stříbrná medaile od vlády, když důchod z toho plynoucí, že pro živočení celé rodiny; co v tom trpkosti — a k tomu se druží Vánoce — svátky radosti, obdarování a plné rodinné lásky! Ó, jaké smutno bude ve staré vlasti, bude všude po celém světě a zde na mnohém místě při plných stolech mysl bude odvrácena k trpícím, tak jako by utrpení vyvolalo naši duši z klidu a není tomu jinak ani možno; sama budu dlíti u mých starých rodičů myslí.... V loni mi tatínek psal: "Stromeček jako jindy, když jste malí byli, jsem okrášlil a naň pozlacené ořížky navěsil; jsou již kolik roků staré a schovávám je — víš, ty, co zlatil Václav (Stránský, zesnulý starý kamarád otcův, rodák Přibyslavský). Otto (bratr) přijel z Vídně, tedy aspoň jedno dítko bylo s námi doma..." Potěšili se asi letos?... Smutno při pomyšlení na ně — samé dva... Snad s trpkým slovem na rtu, bez chystání večeře, budou spolu v dáli u bratra a maminka si bude říkat: "Kolikráte jsme pozvali vojáka ku večeři neznámého, zda někdo mému synovi něco podá?!..." A tak bude v mnohé rodině. Ani Svato-jakubskému kazateli slova nepůjdou tak vřele od úst a lid nebude pěti Vánoční písně tak vesele. Více budou zevlovati poloskřehlí na náměstí jihlavském, kde se po léta chlubí německá firma "Lehmann" (tiskárna a kde as jako za rusko-japonské války je mapa, kde děj válečný se odehrává, vyznačen prapory.) Arcit, Němci jsou obdivováni Jihlavany, neboť vždy a v živé paměti mají císaře Viléma, když as před třemi roky jel do Velké Meziříčí na manévry, kde už tehdy asi kul plány válečné po boku Rakouska, veliký císař Němců, o němž historie bude psáti, že on to byl, jenž rozdmýchal válečný oheň bez všeliké příčiny... A co ubozí vojáci? Ti úplně na "Štědrovečer", stromek smrčí, jehličí, který, je-li osvětlený, přináší dítku chudoby tu největší radost a dosáhne-li jej, dovede tolik bájí v mysli maličkých vykouzliti — a dnes? Otec dítka se krýti bude v lesním porostu za stromeček před nepřátelskou střelou a dál na prostranství, kde moderní válečnictví zanechalo les lidských stromků, tam mezi řadami raněných chodí vojenský kněz, by před posledním vydechnutím vnesl do duše 'Pokoj', jejž smrt přináší a jehož se dostává štědrovečerním darem nebohým bratrům našim. — Douška: Paní pořadatelce a milým čtenářkám a čtenářům přeji: "Šťastné a Veselé Vánoce a též Nový Rok!"

— Paní Marušce Žabkové děkuji za milou vzpomínku a fotografii; mám z Vás radost a nechť Vaše drobotina roste k Vaší radosti, ač Jste ,milá paní, poznamenala "Vaše dětičky"; — kdo ví, jestli si nebudu činit nároky?... Buďte opatrná, Amerika je země překvapení! Nuže, je čas, abych ukončila a místo nechala jiným dopisovatelkám.

— Vážená přítelkyně! Též i já Vám od srdce přeji: Veselé svátky a Šťastný Nový Rok, by přinesl ssebou zvěst příznivou pro náš slovanský národ, když již tolik krve teče, ať alespoň neteče na darmo, ať se stane náprava v poměrech tam, kde toho potřeba káže a těm, kteří po léta lpěli v poddanství. Poř.

Marie Burešová, South Omaha, 8. prosince 1914. — Čtěné čtenářky "Ženské Hlídky", přijměte můj pozdrav! Milé družky, jak pak jste se měla která o posvícení? Asi dobře, což je vidět na paní tetě Vítámvásové, jak je dobře naložená, když se chce dát k divadelní společnosti. To vím, tam je veselo, a jak je pyšná s paní Bartošovou, neboť mně nedají ani nabídku, zda-li bych si přála také k oné společnosti přistoupit. Ale počkejte, ještě ráda mě požádáte, až budete v úzkých, bych vám vypomohla. Však tento rok to na mně nežádejte, neb v ničem nemám štěstí; všechno mně jde po zpátku. Ondyno jsem s Vámi chtěla mít dostaveníčko v Brandeisově basementu a tu jsem spěchala, abych se tam včas dostavila a co to tak ženu s hlavou vzhůru, když v tom mne potkala nemilá nehoda. Jak se to stalo, nevím! Nejspíše ale měl někdo naličeno na zajíce, a zatím jsem se chytla sama. Zamotala jsem se totiž do drátu a v tom již natáhla jsem se na zemi, jak jsem byla dlouhá, až peněženka mně hodně daleko odletěla. Chlapec, který za mnou vyšel, křičel: "Mami, co děláš?" Tu se ohlížím, zdali mě ještě někdo jiný nevidí a potom mu odpovím: "Vždyť vidíš, co dělám!" Dobře mně dcera řekla, když jsem si onen "suit" kupovala: "Mami, musíš se v onom oblečku naučit chodit!" A já zatím umím ještě více než chodit. — Minulý týden jsem měla zase hlavu dolů, nikoliv ale u země, nýbrž nad škopkem. Prala jsem nejstaršího hocha košili a tu se mně něco zazelená v náprsní kapsičce. Rozepnu knoflíček a tu se mi objeví dvoudollar papírový. Chudáček, byl celý mokrý a kdyby ho byli právě v tu chvíli viděli ve Washingtonu, řekli by, že byl v prádelně. Když chlapec přišel domů, ptám se ho, jestli něco nepohřešuje, načež on mi odpověděl, že prý ne. Tu se vytasím s dvoudollarem a povídám, jak jsem k němu přišla a toť se ví, že on po něm dychtivě sáhl a povídá: "Mami, ty musíš být ze starého světa, neb dnes nejsou takoví lidé, kteří, když něco spravedlivé najdou, by to též spravedlivě odvedli." Ano, dnes jsou lidé, kteří co poctivě ukradnou, tak si to též poctivě nechají. Podruhé ale prý si dá lepší pozor na peníze, ježto si myslí, že už bych mu nic nevrátila. Chtěla jsem alespoň polovičku, by mně dal, ale on řekl, že prý nemám takové srdce, abych mohla od něho něco požadovat. A tu si myslím, jaký jsem mohla mít pěkný dárek. Takto nemám nic a ještě se mně vysmějou! Dobré přísloví: "Když jsi v neštěstí postavený, o posměch se nestarej!" Ale počkejte, až na ten příští rok, však s tím zatočíme jinak a budeme to splácet i s úroky a potom Vám teto budu hledět v tom divadle vypomáhat, když si toho ovšem budete přát. A ohledně těch hub, že jsem byla s nimi v trhu, z toho si ničeho nedělejte. Já mám nějaké zavařené na kyselo a tak, až budete špatně naložená, tak jen přijďte — spravíte si chuť, ale musíte si pospíšit, pokud jaké jsou, neb já si chuť spravuji často. Když nemám totiž na čem jiném, musím tedy na houbách. A když to nepomůže, uvařím na kyselo polévku s těma houbama a dám několik vajíček, ale to potom byste nechtěla ani husu se zelím. Právě když jsem tohle psaní dopisovala, přinese mně chlapec od deery dopis, v kterém píše: "Četla jsem Tvůj dopis a moje sousedka také a líbil se nám. Že by také ráda psala, ale že neví, jak do toho a že ona neví, jak já mohu pořád psát. Ale kdybys Ty byla na mém místě a prošla tolik ohňů, také bys měla co psát. To víš někdy se spálíš, někdy jen popálíš a někdy z toho vyjdeš bez poškození a tak máš pořád něco po ruce ku psaní. Ale vždyť ty, kdybys chtěla, také látku ku psaní najdeš. Čtyři malí trapiči a jeden velký, toť se ví, ten je nejhodnější (zvláště když spí) a ty k nim a potom nemít látky ku psaní. Já mám jenom tři trapiče a už hodně velké a já čtvrtá, ale kdybych všechno měla vypisovat, co se mně nazlobí ,to bych musela psát dvakrát týdně. Někdy jsou vadění, že nejdou doma, a jindy zase sama je už raději pošlu, aby někam šli, bych měla od nich pokoj. Ovšem oni mě také někdy posílají, abych někam šla, nejspíše asi proto, aby zase měli ode mne pokoj. Tuhle mně prostřední syn povídá, kdy prý už pojedu do těch Čech, že teď nemá práci a tu že by mohl vésti domácnost — vařit, že by také dovedl. Ale přála bych si jenom asi na měsíc odejít a nechat je hospodařit, to by to v tom domě zajisté vypadalo, jako v Čechách po té válce. Co toto píšu, venku mrzne a sníh se pomaličku strouhá, tak že máme k očekávání ustálenou zimu. Však už toho mlhavého a nezdravého počasí bylo dost a každý si naříkal na nějakou nemoc v rodině. Když je zima jsme i my otužilejší a hbitější. Zvláště když odněkud přijdeme, to to ženeme přímo ke kamnům. Já jsem spokojena, když mrzne, ale když sníh padá, to nemám ráda; to nejsem jako malé děti, které zase nemohou se sněhu dočkat. Potom se nám má ten horní všem zachovat. Pozdrav na všechny.

Čtěná přítelkyně! Nedivte se, že na vás teta Vítámvásová někdy pozapomene. Kdo se dostane do takového víru, v jakém se právě ona nalézá, toť není divu, když i na své nejintimnější přátele zapomíná. Veselé svátky a šťastný nový rok vám přeje Pořadatelka.

Anežka Hubková, Janesville, Wis., 13. prosince 1914. — Čtěná red. Pokroku! Se zájmem sleduji "Ženskou Hlídku" a chci též něco ze své zkušenosti napsat, pakli totiž paní pořadatelka dovolí. — Ježíšek za dveřmi — co pak vám, drazí čtenáři, asi nadělí?! Nám už se nadělení dostalo — Ježíšek nám ale vzal. Již velká řada vánočních svátků přehnala se přes naši hlavu. Že všech nejsmutnější ale jsou pro nás letošní vánoce neboť dne 1. října byli jsme neúprosným osudem připraveni o naše drahého otce a nezapomenutelného manžela, jejž smrt chladnou rukou svojí z kruhu našeho vyrvala. Zmíněného dne dral se náš otec a manžel ráno odeše z domova, více ale již se nevrátil. Vezl seno na dráhu do Tiffany a tu, když složil, chtěl přejeti křižovatku. V tom však bez jakéhokoliv výstražného znamení přihnal se osobní vlak a ve své prudkosti vrazil do povozu, při čemž náš drahý tatínek byl vyhozen do výšky telegrafního sloupu. Pádem přeražena mu noha i ruka a čelo rozbito. Těžce zraněný byl ihned dopraven do Beloit do nemocnice, načež i my jsme byli o neštěstí uvědoměni. Vydala jsem se s jedním zdejším občanem do nemocnice, kde jsme žádali, by nás dovedli k tomu, jenž byl dopoledne zraněn. Na to bylo mně řečeno, abych sestoupila dolů a posadila se. Já však jsem jim řekla, že jsem nepřišla odpočívat, nýbrž že chci vidět svého manžela. Když jsem tak chvíli seděla, tu konečně mi sdělili, že jsem přišla pozdě. — Ve zlé předtuše sepjala jsem ruce své nad hlavou a zahořekovala. Značnou chvíli byla jsem jakoby v mrákotách a když konečně zase chladnější rozvahy jsem nabyla, tu mne k mému milovanému a tolik nešťastnému manželi dovedli. Jaké to bylo pro mne zdrcující shledání — ráno zdravý, v dobré mysli s námi se loučil a nyní přede mnou ležel jako chladná mrtvola. Druhý den nám ho přivezli domů a tu jiné srdcervoucí chvíle mne očekávaly, zvláště když dva roky starý synáček — zesnulého to miláček — volal: "Táta — táta" a při tom, kdyby mu síly stačily, snad by svého starostlivého otce z rakve zvednul. — Nyní máme několik set snad dostat a tu mám všelikého jezdění a přísahání a ježto z polovice tomu všemu nerozumím, působí mi to nesnáze. Soudce stále se vyptává, co budu dělat, až ony peníze náhradou za manžela obdržím, mám-li zde ještě někoho a tu si myslím, že se mně musí někdo zastat. Vzpomněla jsem si, že tu mám strýčka p. Josefa Bohatu v Nebrasce, nevím ale kde; pak je zde můj švakr p. Vác. Fouček v Louisianě, kam letos z jara se odstěhoval. Dále je zde moje přítelkyně, bývalá Anežka Hudecova, též někde v Nebrasce provdána, však rovněž nevím kde. Já jsem se za svobodna jmenovala Anežka Peroutkova a jsem rozena v Hvoznicích u Uhlířských Janovic. Byla bych velice tomu povděčna, kdyby jmenovaní dali mně o sobě věděti. Přeji všem slavné veselé svátky a šťastný nový rok. Adresa na mne jest: Anežka Hubka, Janesville, Wis., R. F. D. No. 3.

Čtěná paní! Věřím Vám, že máte smutné vánoční svátky, však je mnoho těch, obzvláště letos, kdo ztratili své milé a to ještě jim není ani dopřáno, by mohli své milé alespoň pochovati. Přijměte moji upřímnou soustrast. Na dotaz Váš, mnoho-li stojí cesta do Nebrasky, odpovídám, že do Omahy z Janesville, Wis., stojí jízdné $9.40 přes DeColb, a přes Chicago $11.20. S přáním všeho dobra

Pořadatelka.

Teta Vítámvásová, Omaha, Neb. — Milé družky! Předně vám všem jakož i čtěné redakci a zvláště naší milé pořadatelce přeji šťastné a veselé Vánoce a též i Nový rok 1915! Jaké to máme krásné vánoční číslo a co ještě lepšího jest, že naše "Ž. H." jest tak hojně zastoupena. Tak pí. Voláková se ptáte, jak jsem užila posvícení? — Inu, fajn — také jsme měli kohouta — a když jsem jej dávala péci, viděla jsem, kdyby muž na něj pořádně otevřel ústa, že nebude mít ani dost. Šla jsem tedy a koupila ještě za půlák. Pan Yun, mistr řeznický, ještě kousek přidal s poznámkou, že prý je posvícení. Nu, měla jsem se tudíž jako o hodech. Po obědě a večeři ještě zbylo. Druhý den, když jsem nesla muži oběd, tu jsem jej chtěla ošidit a sice dala jsem mu maso hovězí a vepřové, že mu nechám k večeři. Však ale běda! Při odchodu z domova jsem nezavřela dobře dvéře, čehož použil Dufkův "Brownie" (pes) a vlezl do kuchyně. Trouba byla otevřena a tu snadno dopomohl si k posvícení. Napřed snědl, co bylo lepšího a přes to, že jej pí. Dufková stále volala, nedbal; až to všecko snědl, nuž teprve velkomyslně s kůží v hubě, jako s fuseklí, jde z kuchyně. V tom ale již jdu domů, když tu pí. Dufková se táže: "Teto měla jste v kuchyni maso?" — Ano, v troubě, odpovím. "Hleďte, co 'Brownie' odtamtud přinesl!" Že ano?! A skutečně nezůstalo zbyly jen dva brambory. Ano, kouknětě, ten měl posvícení! No, to víte, že jsme se tomu nasmály. A na to místo, jako náhrada, přišlo pěkné kuřátko. — Z vás. pí. Nebudová mám radost, že jste se nám totiž neztratila. Však jsem stále doufala jen v ty kameny, že, jakmile s nimi budete hotova, aneb zapadne cesta sněhem, snad přece přijdete, tak že jsem se přece dočkala. Nu, jen sv. trpělivost, neboť ta přinese růže. Jen si zas neberte odklady, až do jara a prosím také přijeďte, neb si budeme mít kolik dní co povídat. A poslyšte, kdybyste potřebovala nějaké čepce neb čepečky, bačkorky, kabátky, náš soused Šotráb nabízí svých služeb, — on Vám to všechno uháčkuje. — Pí. Voráčková, souhlasím s vámi, že co ten ubohý lid následkem dvou válečných, krvelačných soupeřů trpí. Však ani my nejsme ušetřeni, neb vše je tak drahé! Vám pí. Průchová ráda věřím, že jste se napracovala s tou drůbeží; jen když vaše práce byla oceněna — 60 roků — máte krásný věk a k tomu jste dosti čilá. — Pí. Rožánková, málem bych byla na vás již zapoměla, však ale jsem věděla, že z Milligan někdo schází v "Ž. H." A tak jen nederte celou zimu peří a přijďte, ano? No — a pí. Otoupalíkové se vše daří při dobré kávě. S tím automobilem přijeďte sem a dejte si světla, ne jako tenkráte, když jste vozili mne. A to po tmě, to byl zajíc v pytli — co? Ale Bože, co kdyby nás tenkráte byl sebral policajt. Jak milé jest nám míti takové společnice úctyhodného stáří, jako jest pí. Dolarová, v "Ž. H.," doufám, že vašeho dopisu bude povšimnuto a najde známé jako jsem našla já. Doufám, že získáme též za naši družku pí. babičku Smržovou z Brainard, která jest zde u deery, pí. Vančurové. Babička má již 80 let za sebou, však ale paměť dobrá a povaha čilá. Vždyť o partách její vnučky jsme válčily společně s pí. Štěničkovou a dorazily jsme až do Antwerp. Dopis pí. Baxové nás velice zajímal a zvlášť onen z Klatov. Naši Zdeňce též přišly 2 dopisy od rodičů z Telčic — oba otevřené. Však v nich nic mnoho o válce nebylo a také ani přes jeden vůbec nebyla zálepka. Tedy na šťastnou shledanou na r. 1915 opět v "Ženské Hlídce!"

Marie Navrátilová, Corbin, Mont., 10. prosince 1914. — Čtěná redakce Pokroku! Rok zase i v tom smutném čase uplynul, protož obnovuji předplatné na mně milý Pokrok a za doplatek 30c mně pošlete kalendář "Amerikán". Pečírkův bych měla radši, když však nejsou k dostání, co platno, tedy čekat. Snad později jeden dostanu. Přeji Vám veselé Vánoce a šťastný Nový rok 1915. Též moji účtu paní pořadatelce "Ženské Hlídky," pí. Burešové. — N. B. — Též posílám $1 ve prospěch vdov a sirotků po padlých vojínech v Čechách. Posílám poukázku na $2.80.

Čtěná paní: Srdečný dík za vše. Též i já Vám přeji veselé svátky, mnoho štěstí a zdraví v nastávajícím novém roce. A přála bych si, byste též přišla občas do našeho kroužku "Ženské Hlídky," na což se bude těšiti

Pořadatelka.

Pozorovatelka, Holyrood, Kans., 14. prosince 1914. — Čtěná paní pořadatelko, jakož i milé čtenářky, přijměte předně srdečný můj pozdrav! Zároveň žádám paní pořadatelku, by přijmula můj vřelý dík za laskavé opravení mého dopisu. Však asi též dobře víte, jaký je úděl chuděmu dítěti v Čechách v čase školního vyučování. Tam dítě chudých rodičů jde ne za školu na místo do školy, nýbrž zároveň s rodiči svými do práce a to se opakuje tak dlouho, dokud nenapadne sníh a na jaře, jakmile sníh zmizí, tu zase s prací — místo návštěvy školy — to započne. A mezi těmi jsem byla i já a vím tudíž, že mně na pravopisu mnoho chybí, však spoléhám se, paní pořadatelko, na Vás. Však nyní musím již započít se zprávami. Minulý týden dr. Žerzan donesl manželům p. Ant. Vlčka na "Midway" pro potěšení malou kuchařku. — Tento týden opět zdejšímu sedláři Střelovi malého pomocníka. — Slečna Mary Jeníčkova se vrátila z Kalifornie, jež to se jí tam prý stýskalo po milujícím kruhu rodinném. — Paní Lanková (vdova) odstěhovala se ku svému vnukovi Jos. Lankovi — samotné zde se prý stýskalo. Tentokráte budou to asi všechny zprávy, jež mohu nyní sdělit a přeji paní pořadatelce a všem milým čtenářům "Pokroku" veselé Vánoce a šťastný nový rok!

— Též i já Vám přeji veselé svátky a šťastný Nový rok a jen zase brzy přijďte do kroužku našich dopisovatelek. V úctě

Pořadatelka.

Marie Pospíšilová, Verdigre, Neb., 14. prosince 1914. — Čtěná paní pořadatelko a čtenářky, přijměte můj srdečný pozdrav! Jest tomu již hezky dávno, co jsem žádný dopis k otištění nezaslala a proto musím opět několik řádek napsat. Předně ale přeji si vyrovnat dluh a proto ct. administraci posílám "krismusu" $2.50 jako předplatné na "Pokrok" a "Česko-Americký Venkov," tak abych měla zase na celý rok pokoj, neboť kdybych tyto dva zajisté velmi dobré časopisy neměla, tak skutečně by se mi po nich velice stýskalo. — Nyní chci Vám též sdělit, jak asi to zde po celý rok vyhlíželo. — Nuže, na jaře značně nám zde pršelo, tak že voda všechno pobrala — mosty a na polích i kukuřici, která byla už nasázená a kde to bylo na svahu i se zemí ji odplavila. Kdo pak zůstává při nížině, tu jim voda i slepice odnesla, ba i vepřový dobytek se topil. Ploty byly potrhány a luka pískem a hlínou s polí zanesena. Něco podobného nikdy dříve se zde ještě neudálo a samo městečko Verdigre bylo zatopeno, dravá voda totiž prorazila si jinou cestu a vtrhla do města, čímž značné škody zvláště pánům obchodníkům natropeno. V létě pak zase nepršelo, tak že jsme již mysleli, že nebude žádné kukuřice, vzdor tomu ale přece jí nyní byla asi tak poloviční úroda. Ovsy byly pěkné, za to ale pšenice není téměř ani do mlýna a ani na setí — jak jsou totiž špatné. Stále jsme měli takové pěkné počasí, při čemž sluníčko příjemně hřálo, až najednou nyní nám napadlo sněhu. Po celý týden již panuje citelná zima a tu ovšem pro nás starší jest to dosti mrzutým, než totiž té změně si opět náležitě navykneme. Já však říkám, že něčemu podobnému se těžko přivyká, kdežto na příjemné změny a cokoliv jiného ihned si zvykneme. — Nyní zde nastávají samé dražby — některé již se odbývaly a asi 2 budou se co nevidět pořádat. — Lidé musí se stěhovat a jiní zase stále něco handlují — to snad ten čas už tak sebou nese. — Co teď asi budeme, milé čtenářky, dělat při těch dlouhých večerech? Já jsem trochu šila a po novém roce chci s draním peří započít. To bude radostná práce, zvláště když je okolo několik malých dětí, které také chtějí drát a tu ovšem peří létá též po podlaze. Já mám sice jen jednu, ale při draní peří dosti obtíží mi působí. Bylo by výhodným, kdyby se tak nějaký patent vynašel a peří nemuselo se drát. Vzdor tomu ale všemu peřina jest přece jen nejlepší, když mrzne. — Těším se na jaro, jak opět budu nasazovat vajíčka na kuřátka. Jak pak asi vy která zase z jara začnete? Já jsem si nechala husy i kachny a mimo to dostala jsem i perličky, tak budu mít zajisté dosti toho nasazovat. Zde jsou slepice velmi laciné a jak vidím v novinách, platí pouze 7c. za libru. Vajíčka jsou tu 25c tucet. Ta jsou dosti drahá, co ale jest to platným, když nejsou žádná. Tak to holt chodí na ty farmáře — když se jim něco uvede, tu zase to nemá žádnou cenu. A naopak, když něčeho jest málo ku prodeji, tak ta samá věc jest opět strašně drahá. Ostatně v obchodech je všechno stejně drahé — ne-li dražší. Na příklad cukr na zimu byl $8.50 — následkem té války. Já bych však myslela, že tam ani cukru nemají, neboť ten by je asi špatně posílnil. Takhle kus masa, to by jistě bylo lepší! Co ten ubohý lid tam musí zkusit, když někteří až po pět dnů nemají ničeho k jídlu a při tom stále musí bojovat! Nyní však musím již započít se zprávami. Minulý týden dr. Žerzan donesl manželům p. Ant. Vlčka na "Midway" pro potěšení malou kuchařku. — Tento týden opět zdejšímu sedláři Střelovi malého pomocníka. — Slečna Mary Jeníčkova se vrátila z Kalifornie, jež to se jí tam prý stýskalo po milujícím kruhu rodinném. — Paní Lanková (vdova) odstěhovala se ku svému vnukovi Jos. Lankovi — samotné zde se prý stýskalo. Tentokráte budou to asi všechny zprávy, jež mohu nyní sdělit a přeji paní pořadatelce a všem milým čtenářům "Pokroku" veselé Vánoce a šťastný nový rok!

Čtěná paní! Jen žádný strach před tím košem! Bude nás těšiti, když častěji i vy přijdete do našeho kroužku dopisovatelek. — Přijměte srdečný pozdrav a přání ku šťastnému novému roku. V úctě Pořadatelka.